

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

สรุปผล

หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลที่ได้ปรากฏดังต่อไปนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์กับวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามสมมติฐาน ดังนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง ดังตาราง 3 และภาพประกอบ 3 ที่ให้ผลไม่เป็นไปในลักษณะเดียวกัน กล่าวคือในระยะก่อนการทดลอง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดการแนะแนวและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีผลที่แตกต่างกันคือ นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะในระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน

โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา ผู้วิจัยทำการสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีการจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ในระบะหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับกิจกรรมการใช้ชุดการแนะแนวที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดความรู้ความเข้าใจทักษะและลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสม ทำให้นักเรียนเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมแสดงออกของตนให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดความสามารถในการแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการ ความคิดเห็นอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา และเหมาะสม สามารถสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัชณี มณีโชติ (2536, หน้า 50-51) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทัพทันอนุสรณ์ จังหวัดอุทัยธานี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม มีการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับกิจกรรมการใช้ชุดการแนะแนว ทำให้ไม่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ทำให้ไม่กล้าแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการ ความคิดเห็นอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาและเหมาะสม ทำให้ในระบะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนแตกต่างกัน ส่วนในระบะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองได้นำความรู้ความเข้าใจ ทักษะการแสดงพฤติกรรม หลักของพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนมาใช้แก้ปัญหาในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนขึ้น และพฤติกรรมการเรียนรู้ยังคงอยู่ถึงระบะติดตามผล ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนแตกต่างกันในระบะหลังการทดลอง

สรุปได้ว่า ระบะก่อนการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนใกล้เคียงกัน หลังจากการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนแตกต่างกันในระบะหลังการทดลองและระบะติดตามผล จึงแสดงให้เห็นว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

2. เปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระบะก่อนการทดลอง ระบะหลังการทดลอง และระบะติดตามผล

2.1 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับ

ชุดการแนะแนวสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง ดังตาราง 5 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับชุดการแนะแนวที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ คือ การซักถามและการตอบข้อซักถาม การแสดงความคิดเห็น การกล่าวและการยอมรับคำวิจารณ์ การกล่าวและการยอมรับคำชมเชย และการพูดถึงสิทธิของตนเองตามความเหมาะสม ได้แสดงออกจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ซึ่งมีทั้งการเล่น เกม การแสดงบทบาทสมมติ ทำให้เกิดความเข้าใจและได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังให้ข้อมูลย้อนกลับ คำแนะนำเพิ่มเติมทุกครั้งหลังการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาและแนวทางที่จะปรับปรุงการปฏิบัติตนในการแสดงพฤติกรรมออกมาให้ดีขึ้น ส่งผลให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับผลวิจัยของ ปิยะรัตน์ ศรีสมบัติ (2533, หน้า 64) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านแก่งไกรสพวงษ์สงเคราะห์ จังหวัดอุดรธานี จำนวน 16 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว มีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับชุดการแนะแนว จึงไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน จึงไม่สามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศุภนิดา ทองหยิบ (2537, หน้า 81) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมราชวงศา อำเภอปทุมราชวงศา จังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 50 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองมีจริยธรรมความมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ วัฒวลย์ บุญวัฒน์ (2532, หน้า 56) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งแวดล้อมให้โทษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 55 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งแวดล้อมให้โทษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับชุดการแนะแนว ทำให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

2.2 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดการแนะแนวสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่านักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล ดังตาราง 6 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับความรู้ความเข้าใจพฤติกรรม การแสดงออกในชั้นเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสม มีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมและฝึกฝนการแสดงพฤติกรรมออกมา และได้รับคำแนะนำ นำความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ที่ได้รับมาปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเองที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ในระยะติดตามผลซึ่งห่างจากระยะหลังการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ถึงแม้จะไม่ได้รับชุดการแนะแนว แต่ผลการเรียนรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นยังคงอยู่ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับชุดการแนะแนว ทำให้ไม่มีความรู้ ความเข้าใจทักษะการแสดงพฤติกรรม จึงไม่มีการตื่นตัว ไม่มีการค้นหาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองมาแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหาไม่มีการพัฒนาให้ดีขึ้น ทำให้ไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียนเท่ากับนักเรียนกลุ่มทดลอง จึงเป็นผลให้เกิดความแตกต่างในพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม สอดคล้องกับการวิจัยของ วลัยลักษณ์ ภักดีพล (2533, หน้า 36) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความไม่ประมาทในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิจิตรวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน พบว่าการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวทำให้นักเรียนมีความไม่ประมาทในการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ

สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ได้รับประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เหมาะสม ส่งผลให้พฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นใหม่ยังคงอยู่ในระยะติดตามผล ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล

3. เปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

3.1 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดการแนะแนวระยะหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า

นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยหลังการทดลองสูงกว่าระยก่อนการทดลอง ดังตาราง 7 และตาราง 8 ทั้งนี้เพราะ ชุดการแนะแนวถูกสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ได้รับประสบการณ์จากการทำกิจกรรมที่อยู่ในชุดแนะแนวซึ่งมีทั้งการเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงศักยภาพทางพฤติกรรมของตนเองออกมาอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับแนวคิดของ วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2532, หน้า 129) ที่ว่า การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นการฝึกความรู้สึกให้เป็นอิสระเกี่ยวข้องกับการกระทำที่เป็นลักษณะเปิดเผย ตรงไปตรงมา จริงใจ และผลคือสามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การที่นักเรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ได้ฝึกการแสดงออกจากการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมไปถึงการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ในระยหลังการทดลองสูงกว่าในระยก่อนการทดลอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีระ ชัยยุทธขรรยง (2533, หน้า 60) ซึ่งศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหมีวิทยา จังหวัดลพบุรี จำนวน 254 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวมีการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้น เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ ธิติมา จงพิพัฒน์วิชัย (2539, หน้า 66) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการใช้ชุดการแนะแนวเพื่อพัฒนากระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 20 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาค่อนข้าง

สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้รับชุดการแนะแนวพบว่า มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ดีขึ้น ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยหลังการทดลองสูงกว่าระยก่อนการทดลอง

3.2 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดการแนะแนวระยติดตามผลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระยดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยติดตามผลสูงกว่าระยก่อนการทดลอง ดังตาราง 7 และตาราง 8 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนว หลังจากได้รับชุดการแนะแนว ได้นำความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและหลักการของ

การแสดงออกในชั้นเรียน ตลอดจนนำไปสู่ปัญหาที่เกิดจากการแสดงออกในชั้นเรียนที่ไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นจริง มาปรับปรุงแก้ไข ทำให้นักเรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น เกิดความรู้สึกที่ดีจากการเห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ทำให้นักเรียนเปลี่ยนความคิด พฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมมาเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงขึ้นในระบะหลังการทดลอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อังคณา ปรีชานันท์ (2537, หน้า 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้ชุดการแนะแนวกับการให้ข้อเสนอแนะที่มีต่อความรู้เรื่องเอดส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านปลวกแดง อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้ชุดการแนะแนวมีความรู้เรื่องเอดส์สูงขึ้น พฤติกรรมการเรียนรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นแก่นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวในระบะของการทดลองยังคงอยู่ถึงระยะติดตามผล ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนวจึงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระยะติดตามผลสูงกว่าระบะก่อนการทดลอง

สรุปได้ว่า การใช้ชุดการแนะแนวเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนสูงขึ้นในระบะหลังการทดลอง และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นยังคงอยู่จนถึงระยะติดตามผล ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะติดตามผลสูงกว่าระบะก่อนการทดลอง

3.3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับชุดการแนะแนวระบะหลังการทดลองกับคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะติดตามผลกับระบะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน ดังตาราง 7 และตาราง 8 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดการแนะแนว หลังจากการทดลองทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการแสดงพฤติกรรมในระบะการทดลอง ทำให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น มีการยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง กล้าปฏิเสธผู้อื่น สามารถบอกความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้อย่างตรงไปตรงมา เป็นธรรมชาติ อย่างเปิดเผยจริงใจ ถูกต้องและเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล ไชยปกรณ (2532, หน้า 61) ที่พบว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น มีการยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง กล้าปฏิเสธผู้อื่น สามารถบอกความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้ หลังจากสิ้นสุดการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มทดลองได้นำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการเรียนรู้และ

การฝึกฝน ยังคงอยู่ไปจนถึงระยะติดตามผล ทำให้พฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปได้ว่า การใช้ชุดการแนะแนวเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นในระยะหลังการทดลอง และยังคงอยู่จนถึงระยะติดตามผล ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนในระยะติดตามผลและระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า การใช้ชุดการแนะแนวเป็นวิธีการที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นและเหมาะสมได้ จึงควรส่งเสริมให้มีการนำเอาชุดการแนะแนวมาใช้แก้ปัญหาให้แก่นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกหรือมีพฤติกรรมแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนอย่างเหมาะสมต่อไป
2. ชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ครู-อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาใช้พัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียน ทำให้เกิดทางเลือกมากขึ้น นอกเหนือจากวิธีการที่เคยใช้

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวเพื่อเพิ่มพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนกับนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อขยายผลทางการศึกษาต่อไป
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้ชุดการแนะแนวเพื่อเพิ่มพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป เพื่อเปรียบเทียบผลแตกต่างกันอย่างไร